

KEG

Daniel Nosek

„Dokázal jsem to! Generátor pracuje bez nutnosti dodávat vnější energii! Nazvu ho kontinuální elektrický generátor! Ano! To je trefné!“

Robert Johnson radostí poskakoval po laboratoři. Ale posledních pár týdnů mu dalo zabrat. Potřeba dotáhnout své dílo do konce v zájmu lidstva, ho nutila pracovat téměř nepřetržitě několik týdnů s pouze krátkodobými přestávkami na spánek. Byl si plně vědom, že jeho vynález dokáže změnit svět k lepšímu a každá minuta, o kterou se vývoj zdržel, byla velice cenná.

Nyní z něho zodpovědnost odpadla. Usadil se do křesla a odpočíval. Náhle ho z rozjímání vytrhla myšlenka: „Ještě jednou musím ověřit funkčnost celého systému! Teď si nemohu dovolit chybovat.“

Vyskočil z křesla a znovu zkontroloval celý systém. „Externí třífázový zdroj pro rozběh systému je připojen na tři primární vinutí, které jsou rozmístěné na obvodu kruhu v drážkách o vzájemném posunu sto dvacet stupňů. Nad těmito vinutími jsou ve stejných drážkách navinuty tři sekundární vinutí, vždy tak, aby protínaly elektromagnetické pole vznikající průchodem proudu primárním vinutím ve třech místech,“ při hlasité citaci podmínek, nutných k rozběhu systému, osahával rukou postupně celý systém a kontroloval správnost zapojení.

Když byl hotov s kontrolou, včetně připojení zátěže, na které testoval výstupní výkon, spustil systém a pozoroval jeho chování. Se spuštěním systému se rozeběhla i zátěž, kterou představoval motor s nominálním výkonem o deset procent nižším než poskytovalo externí napájení. Robert Johnson pozoroval měřicí přístroje zapojené do systému ve zpětné smyčce, kterou se přiváděla elektrická energie z výstupu systému na jeho vstup. Když byl výstup se vstupem ve fázi a obě napětí dosahovala stejné hodnoty, mohl Johnson odpojit externí napájení a sledovat, zda se systém dokáže udržet v autonomním stavu a tedy dodávat dostatečnou energii jak do zátěže, tak pro svůj vlastní běh.

Test probíhal přesně podle propočtů. Zátěž spotřebovávala devadesát procent vyrobené energie, zatímco zbylých deset procent se vracelo do systému k udržení jeho činnosti. Všechny měřené veličiny – napětí, proud a výkon - zaznamenal do svého PC.

Spokojen s výsledkem, usedl opět do křesla. Padla na něho únava, jenž potlačoval mnoho dní. Na chvíli usnul. Když se probudil, zmohl se jen na vypnutí PC a elektrického rozvodu. Pohledem ode dveří ještě jednou zkontroloval vypnuté přístroje a chystal se k odchodu z laboratoř. Pak si vzpomněl, že vůbec nekontaktoval katedru energetiky, kde chtěl své výsledky co nejdříve publikovat.

V hlavě mu stále vyvstávala myšlenka boje s časem.

Vrátil se zpět ke svému stolu, zapnul počítač a napsal email vedoucímu katedry.

Dobrý den pane profesore Lehvenstaine,

Pittsburgh 16.2.1995

s radostí Vám oznamuji, že jsem skončil s výzkumem a výsledky mého snažení jsou pozitivního charakteru. Rád bych své dílo, s Vaším svolením, předvedl zítra v odpoledních hodinách na půdě Cornellovy university v New Yorku.

Zařídte mi prosím volný přednáškový sál. Dále ke své demonstraci budu potřebovat třífázový přívod proudu. Domnívám se, že to pro Vaši elektrotechnickou univerzitu nebude žádný problém.

Dorazím v odpoledních hodinách vlakem z Pittsburghu.

S pozdravem

Váš dlouholetý přítel

R. Johnson.

Při odesílání ho zaujal časový údaj v hlavičce emailu. Bylo půl třetí ráno. Nejvyšší čas jít spát, pokud má být schopen cestovat nedřívějším vlakem. Zcela unaven vypnul počítač, zhasnul a odebral se za svou ženou do domu, jenž se nalézal jen pár kroků od laboratoře. Cestou zaslechl vyzvánět svůj telefon. Nahmatal ho v kapse a vytáhl ven. Byl zvědavý, kdo mu volá v takto pozdní době, ale nebyl schopen zaostřit svůj zrak na display a tak rovnou hovor přijal.

„Haló! Kdo volá?“

„Pan Johnson?“

„Ano. Tady Johnson. Kdo volá?“

„To není důležité. Zabýváte se výzkumem autonomního generátoru, že?“

„Ano, ale jak to víte? Výsledky svého výzkumu jsem zatím nezveřejňoval.“

„A taky to tak zůstane, jasné?“

„Jak to myslíte?“

„Pane Johnsone, moc se vyptáváte a to se nenosí. Výsledky svého výzkumu si ponechte pro sebe a důkazy zničte! Je to jasné?“

Pan Johnson se zastavil. Zhluboka se nadechl.

„Co si to dovoluujete? Výzkumu jsem věnoval mnoho času. Nemohu jen tak zahodit léta práce. Svět se musí dozvědět, že existuje lepší zdroj energie, než jsou konvenční způsoby. Dokážete si to představit? Už nebudeme závislí na omezených přírodních zdrojích – uhlí, ropa, plyn! Nyní začíná nová éra lidstva...“

„Radím Vám dobře, zapomeňte na to! Bude to pro Vás lepší...“

„V žádném případě! Ráno odjíždím přednášet na katedru...“

„Tú tú tú...“

„Haló! Jste tam ještě? Co jste zač a jak o tom všem vůbec víte?“

Telefon mlčel. Pan Johnson zajel do menu svého telefonu, vyhledal přijaté hovory, ale místo čísla volajícího našel jen hlášku *skryté číslo*. Schoval telefon do kapsy a namířil si to domů. Chvilí se mu hlavou honily myšlenky, co to mělo znamenat. Ale ospalost byla silnější a tak už při svlékání kabátu myslel jen na spánek. Odebral se do ložnice.

Jeho žena Brigitte již spala. Potichu se nad ní sklonil a jako každou noc, co se vracel z laboratoře pozdě domů, jí lehce políbil na čelo a popřál dobrou noc. Když však ulehal, procitla.

„Miláčku, jak jsi pokročil?“ zajímala se o práci svého muže. Vždycky ho podporovala a on to věděl.

„Povedlo se, ráno odjíždím na univerzitu přednést výsledky. A teď už klidně spi.“ Opět jí políbil, tentokrát na rty. Otočil se na bok. Náhle ucítil na zátylku dech své ženy.

„Miláčku, už spíš? Poslední dny jsi dřel do rána. Myslím, že bys potřeboval dobít, vid?“ zašeptala s náznakem dvojsmyslu a rukou mu zajela do rozkroku.

O pár minut později leželi oba zpocení a šťastní na zádech a prudce oddechovali.

„Zlato? Bylo to krásné,“ prolomila ticho Brigitte, „ale nešlo si nevšimnout tvého zadumání. Trápí tě něco?“

Panu Johnsonovi se během milostného aktu navrátily vzpomínky na podivný telefonát.

„Nic drahá. Bylo toho na mě moc, ale už je po všem. Miluji tě! Dobrou!“ Než žena stačila odpovědět, spokojeně oddychoval.

Ráno vstal, potichu se odebral do koupelny vykonat ranní hygienu. Nebyl zvyklý v těchto brzkých hodinách snídat. Při oblékání do sebe dostal jen sklenici džusu. Pak zašel do své laboratoře pro svůj vynález. Rozložil jej na dvě části – generátor a motor, který představoval zátěž. Obě části pečlivě uložil do krabice, objednal si po telefonu taxi a vyrazil na nádraží. Celý život se snažil být dochvilný a i tentokrát do odjezdu vlaku zbývalo něco přes půl hodiny. Neváhal a zakoupil si noviny a loupák plněný čokoládou na cestu.

Ve vlaku se usadil u okna ve směru jízdy. Obě bedny umístil pod sedačku. Nechtěl riskovat poškození při nenadálém zabrzdění vlaku. Rozložil si noviny a začel se. Ozvalo se zapískání a vlak se dal do pohybu. Pan Johnson podřimoval.

Vzbudil ho až příchod průvodčího.

„Kontrola jízdenek, pane!“

Pan Johnson, ještě v polospánku, začal prohledávat kapsy.

„Hned to bude. Kam sem ho jen...“

„Nebude Vám pane vadit, když si k Vám přisedne tato dáma?“ zeptal se průvodčí a rukou ukázal na slečnu za sebou, „je zvyklá cestovat v malé společnosti – čítající jednoho spolucestujícího,“ šibalsky se usmál na pana Johnsona, „bohužel, ostatní kupé jsou již zaplněny povícero lidmi.“

„Á tady je!“ vyndal lístek s šosu a podal průvodčímu. „Ne! Nebude, dáma je zde vítána.“

Průvodčí ustoupil stranou a slečna se usadila naproti panu Johnsonovi. „Myslím madam, že zde budete v té nejlepší společnosti. Bylo mi potěšením.“ Zavřel dveře kupé a pokračoval v kontrole lístků.

Pan Johnson zavedl s mladou dámou rozhovor na téma restaurace v New Yorku. Plánoval po přednášce svůj triumf na úrovni oslavit a nechtěl ztrácet čas hledáním vhodné restaurace. Měl štěstí, dáma pocházela ze stejného města a tak po zbytek cesty probírali krásy tohoto města, včetně nejznámějšího místa – sochy svobody.

Venku se začalo stmívat. Bylo něco po čtvrté hodině. Lidé z ulic zalézali do svých domovů. Paní Johnsonová zatáhla záclony a usadila se do pohodlného křesla. Když byl její muž doma, křeslo obýval on. V jeho nepřítomnosti v něm však seděla vždy ona, ne proto, že jí pan Johnson nemohl vidět, ale z důvodu potlačení stesku po svém choti.

Natáhla se po ovladači položeném na konferenčním stolku. Třesoucí se ruce prozrazovaly její nervozitu. Pan Johnson se měl ozvat, až dorazí do New Yorku. Ale nestalo se tak. Jistě byl zaneprázdněn a zapomněl. Utěšovala se. Záhy si uvědomila, že její choť ještě nikdy nezapomněl.

Upustila ovladač na zem. Sehnula se, ovladač zvedla a zapnula televizi. Pak ho odložila zpět na stůl. Nohy si natáhla na nízké křesílko. Uchopila za stopku sklenici s nalitým červeným vínem a na klín si položila připravený popcorn. Právě běžely zprávy. Podvědomě si nabírala plnou hrst slanečného pokrmu, jenž celou házela do úst. Občas přiložila

sklenku k ústům a usrkla trpkou tekutinu. Měla tušení, že se v brzké době dozví nemilou zprávou. Její oči upřeně sledovaly dění na obrazovce.

Náhle se vysílání přepnulo do živého přenosu. Hlasatel ve stručnosti zopakoval události posledních dvou hodin. „A opět se nacházíme v New Yorku, poblíž hlavního nádraží. Před přibližně dvěma hodinami, zde na trase Pittsburgh – New York, vykolejil vlak, poté co se střetl s nákladním autem, převážejícím petrolej. Došlo k mohutné explozi. Téměř celý vlak shořel. Nyní se hasiči pokoušejí dostat oheň pod kontrolu, teplota v blízkém okolí dosahuje téměř dvě stě stupňů. Představa, že by někdo mohl přežít uvnitř ohně je vyloučená...“

Paní Johnsonová už poslední slova reportéra neslyšela. V uších jí hučelo tisíce kladívek, skrz slzy, jenž se jí valily po tvářích jak Niagarské vodopády, nic neviděla. „To nemůže být pravda!“ stále opakovala dokola. „To nemůže být pravda! Ach bože! Drahý! Vid, že jsi to přežil?“

Náhle se jí zatemnělo před očima.

Ozval se zvonek. Paní Johnsonová procitla. Rozhlédla se kolem sebe. Ležela na zemi svého bytu. Miska s popcornem byla převrácená na gauči, část obsahu spadla i na koberec. Všimla si červené skvrny na potahu sedací soupravy. Lekla se, že krvácí. Když uviděla rozbitou sklenku na zemi, došlo jí, že to bude od vylitého červeného vína. Pak si uvědomila, že se dívala na zprávy a něco jí vyděsilo. Ale co? Televize stále běžela.

Z myšlenek jí vyrušil zvonek.

Šla otevřít. Skrz kukátko nebylo nic vidět. Sníh zavál sklíčko.

„Kdo je tam?“ zeptala se. Život jí naučil být opatrný.

„Tady policie! Jste paní Johnsonová?“

„Ano!“

„Přinášíme Vám nemilou zprávu. Vlak, ve kterém cestoval Váš muž, měl nehodu. Nikdo z dvou set cestujících nepřežil. Je nám to moc líto! Můžete nás pustit dovnitř, abychom vyřídili formality?“

Paní Johnsonová se rozplakala. Až nyní si vybavila dnešní události. Odemkla hlavní zámek, odstranila řetízek a oba pány pustila dovnitř. Byli oblečeni do dlouhých černých kabátů s vysokým límcem, hlavy jim zakrývali klobouky.

„Prosím, jděte dál do obývacího. A nezouvejte se!“ dodala se vzlykem, když se oba pánové chystali zout boty.

Muži zákona očima přejeli obývací místnost. Do oka jim padl rudý flek na gauči a popcorn, rozházený všude kolem. Raději se usadili do křesel. „Co se Vám stalo? Vypadá to, jako by Vás někdo přepadl.“ Žena si utřela slzy. Mlčela. Pánové věděli, že musejí být trpěliví, aby se dobrali cíle.

„Viděla jsem to neštěstí ve zprávách a omdlela jsem...“

„To chápeme, je to velký šok. Byl to jistě dobrý člověk. Ještě jednou upřímnou soustrast!“ Oba muži podali ženě ruku. „Klidně o něm mluvte. Potřebujete se jistě vypovídat.“

Žena se usadila do gauče. Bylo jí jedno, že sedí přímo na rudé skvrně. Předklonila se, lokty opřela o nohy a obličej se schovala do dlaní. Po rukou jí tekly proudy slz.

Vyšší z mužů si k paní Johnsonové přisedl a objal jí. Druhý, mírně při těle, na něho hodil nechápavý pohled a vytáhl oči v sloup.

„Paní Johnsonová! Víte, kam měl Váš muž namířeno? Ptám se z důvodu, abychom kontaktovali osobu, která na něho možná ještě teď čeká a netuší, co se přihodilo.“

Žena si otřela vlhké oči kapesníkem.

„Jel do New Yorku... Na univerzitu... Přednášet.“

Oči se jí zaplavily slzami, které nebraly konce. „Uvařím Vám kávu. Postaví Vás na nohy!“ nabídl stále stojící muž ženě oporu a vzdálil se do kuchyně. „Děkuju!“

Sedící policista navázal na předešlý rozhovor. „Váš muž je – pardon – byl profesorem?“

„Oh ne! On byl vědec, badatel. Zkoumal nějaké zařízení na výrobu energie. Prý to bude mít velký význam pro lidstvo...“

„A pardon, že Vám skáču do hovoru, má to zařízení zde v domě? Nechápejte to zle! Myslím si, že muž takového formátu, by si zasloužil mít svůj objev vystaven v muzeu. Skromnost stranou! Nevím o vhodnějším místě, než národní muzeum v New Yorku...“

„Myslím, že ne. Neměl. Vše si vezl sebou ve vlaku.“

Dáma se opět rozbředla. Policista jí podal svůj kapesník. „Jen plačte, to Vám pomůže nejvíce.“

Vyšší muž přinesl kávu. „Našel jsem jen tureckou. Je silná. Ale myslím, že to přesně potřebujete.“

Žena se třásla. Nebyla schopna jednou rukou udržet hrnek. Část obsahu se rozlila na koberec. Pokusila se uchopit hrnek oběma rukama a napít se. Nakonec jí pomohl sedící policista.

Paní Johnsonová se porozhlédla po polštáři. Ležel na okraji gauče. Přitáhla si ho k sobě a položila na něj hlavu. „Promiňte mi to pánové, ale jsem unavená.“

O pár minut později tvrdě spala.

„Paní Johnsonová! Jste v pořádku? Kdo byli ti muži, co tak rychle odjeli? Paní Johnsonová! Paní Johnsonová!“

Kolem domu Johnsonových pobíhali sousedi. Pan Johnson, pokaždé, když odjel na své přednášky po Americe, požádal své sousedy, aby dohlídli na jeho ženu. Nejinak tomu bylo i tentokrát. Oba byli již v důchodu. Požitkům soudobého světa - sledování televize, poslech rádia a brouzdání po internetu - neholdovali a tak často trávili čas sledováním dění na ulici před svým domem zpoza záclony. Když spatřili dva policisty, jak rychle opouštějí dům jejich přátel a usedají do tmavého vozu bez označení, znejistěli a raději se šli přesvědčit, zda je vše v pořádku.

Margaret Moorová se snažila na starou paní dozvonit, zatímco její manžel David obešel dům ze zadu a nahlédl do okna obývacího, ve kterém se ještě svítilo. V takto pozdní dobu, po čtvrté ráno, dost nezvyklé.

„Pane bože! Paní Johnsonová!“ zvolal, když zahlédl starou paní ležet na gauči v louži krve. Bez váhání vytáhl z kapsy mobilní telefon a vytočil devět set jedenáct.

Přítom pospíchal k hlavnímu vchodu, kde se pokoušela jeho žena dozvonit.

„Drahá! Musíme vyrazit dveře. Paní se něco stalo...“ Než dokončil větu, ucítil plyn. „Proboha, nezvoň! Nezvoň! Rychle pryč!“

Ozvalo se ještě jedno krátké zazvonění, než jeho žena zareagovala. Bylo však už pozdě.

Následoval výbuch, který otrásl celým okolím. Nebe osvítila zář, v blízkých domech řinčelo praskající skla a vzduchem létaly kusy domu rodiny Johnsonových.

O pár minut později dorazilo několik vozů federální policie a celou oblast zahradili před zvědavými sousedy a novináři.